

CHƯƠNG 6:

Buổi tối Lâu ngồi đơn độc trên ghế, quyển "Hải tặc" của Giack London nằm yên trước mặt. Mấy lần chàng định mở ra xem nhưng rồi lại thôi. Đầu óc Vân Lâu như vẫn vướng với những chuyện đầu đầu, còn tâm trí nào mà xem sách? Tối nay Hàn Ni không đàn. Suốt một buổi chiều vừa đàn vừa hát đã làm nàng mệt mỏi. Hình ảnh Hàn Ni bên cây đàn cứ ám ảnh Vân Lâu mãi. Hôm nay sao nàng vui như vậy? Đàn quên cả mệt. Bà Dương sợ con mệt đã mấy lần bước tới can gián nhưng Hàn Ni chỉ cười thật tươi:

- Mẹ, con không thấy mệt, con vui lắm!

Thế là bà Dương không đành lòng ngăn niềm vui của Hàn Ni. Tay nàng nhẹ nhàng lướt trên phím đàn. Nàng không mệt thật sao? Nhìn khuôn mặt tràn ngập niềm vui của người con gái, Vân Lâu chợt nghi ngờ lời nói của Thúy Vi ban sáng. Có lẽ cơ thể của nàng suy nhược một chút thôi. Con gái thuộc loại con một nhà giàu, thường hay bị như vậy. Thiếu ánh nắng mặt trời và thiếu bạn bè là hai yếu tố chính sinh bệnh. Chỉ để Hàn Ni sống một cuộc sống bình thường, vận động đều và nghỉ ngơi chừng mực, ăn uống đầy đủ. Hàn Ni sẽ mạnh khỏe ngay. Ngoài nét xanh xao, Vân Lâu có nhìn thấy nét bệnh hoạn nào ở nàng đâu?

Ta sẽ giúp nàng, giúp nàng sống đời sống bình thường, giúp nàng tìm lại sức khỏe. Ta sẽ làm được chuyện đó. Vân Lâu thấy tự tin, chàng tin tưởng ở thuyết "Nhân định thắng thiên". Chàng đứng lên đi dạo một vòng trong phòng và tìm cách thực hiện ý định.

Bên ngoài cửa có tiếng động nhẹ. Hình như có ai gõ cửa. Có lẽ Hàn Ni. Vân Lâu nghĩ ngay đến người con gái, chàng bước nhanh ra mở cửa.

- Ai đó.

- Tôi đây.

Tiếng trả lời của bà Dương, Vân Lâu ngạc nhiên:

- Thưa bác...

- Suyt.

Bà Dương đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Bước vào phòng, cài cửa lại, bà nói nhỏ:

- Bác có chuyện muốn nói với cháu, nhưng không muốn để Hàn Ni biết.

Vân Lâu ngỡ ngàng bước theo sau, chàng kéo chiếc ghế mời bà Dương ngồi xuống.

- Thấy phòng cháu còn đèn nên bác nghĩ là cháu còn thức. Bác không phá giấc ngủ của cháu chứ?

Vân Lâu ngồi xuống cạnh bàn:

- Dạ thưa không, cháu chưa ngủ, cháu đang xem sách.

Bà Dương ngồi yên lặng một chút nói:

- Chuyện này có liên hệ đến Hàn Ni...

- Hàn Ni?

- Cháu có biết tí gì về đời sống của Hàn Ni không?

- Bác định nói đến sức khỏe của cô ấy à? Cháu có nghe Thúy Vi nói, nhưng cháu nghĩ rằng cô ấy phóng đại, chớ đâu đến nỗi nguy ngập như vậy.

Bà Dương đưa đôi mắt buồn nhìn Vân Lâu lắc đầu:

- Không, đúng như vậy, sức khỏe của Hàn Ni đang ở trong tình trạng nguy ngập, lúc nào tim nó cũng sẵn sàng ngừng đập.

Vân Lâu lo lắng:

- Thật thế à? Bệnh gì vậy bác?

- Từ lúc mới sinh ra, động mạch tim của nó đã bị nghẹt, danh từ y khoa gọi đó là chứng bệnh Bán mạch động mạch hẹp.

- Bán mạch động mạch hẹp? Vân Lâu lập lại. Một cái tên bệnh khó đọc. Tim chàng đập nhanh. Hàn Ni. Một đời sống được tạo thành trong sai lầm, lúc nào cũng chực chờ rời khỏi cuộc đời? Vân Lâu không tin. Không thể nào tin chuyện đó được.

- Bệnh bất trị sao bác?

Bà Dương thở dài:

- Nếu chỉ là chứng bán mạch động mạch hẹp thôi thì có lẽ chúng tôi đã chữa khỏi bằng phương pháp giải phẫu tim, tuy nguy hiểm, nhưng vẫn còn hy vọng, đằng này...

Vân Lâu nhìn thấy vẻ tuyệt vọng khôn cùng trên nét mặt người mẹ buồn lo cho con.

-... Đằng này, tình trạng nó thật phức tạp. Tâm thất bên mặt nó nhỏ, mà van bên trong động mạch lại hẹp, thật khó giải phẫu... Lúc Hàn Ni còn bé, y học chưa tiến bộ nên chúng tôi cũng không dám liều, bây giờ giải phẫu thì không còn kịp nữa.

Bà Dương ngưng lại, nước mắt đã ngập mi. Với Vân Lâu những danh từ y học kia thật xa lạ. Chàng chỉ hiểu là cuộc đời của Hàn Ni sắp tàn theo những tên bệnh bất trị đó.

- Bệnh của nó càng lúc càng nặng. Biến sang cả phần tim bên mặt nên dễ bị xúc động và có thể bất tỉnh một cách đột ngột, do đó không thể làm gì được, thuốc men chẳng giúp gì được, bây giờ chúng tôi chỉ còn hy vọng nơi phép lạ...

- Vậy thì tàn nhẫn quá! Một đời sống quá mong manh!

Bà Dương thở dài:

- Vì nó mà chúng tôi khổ sở biết chừng nào. Bác trai cháu đầu sao cũng là đàn ông mà đàn ông bao giờ cũng dễ quên, ông ấy chấp nhận định mệnh. Còn bác, bác yêu nó quá! Một đời sống được nâng niu từ thừa mới chào đời, nuôi đến trưởng thành, ai mà không muốn nó được vui sướng!

Bà Dương ghen ngào, Vân Lâu nói như an ủi:

- Hy vọng phép lạ? Cần gì, bây giờ Hàn Ni vẫn khỏe vậy.

- Vâng, đó chính là nguyên nhân bác đến gặp cháu, cháu có thấy cuộc sống hiện tại của nó bình yên quá chứ? Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu rồi không đợi chàng trả lời, bà lên tiếng tiếp. Năm năm trước bác sĩ bảo nó sẽ chết bất ngờ, chúng tôi hết sức lo lắng. Nhưng đã năm năm rồi nó vẫn bình yên. Hai bác rất mừng và càng ngày càng tiến bộ, bệnh tim sẽ không còn là chứng bệnh bất trị, nó sẽ được thay quả tim khác và... Bây giờ khoa học tiến bộ, con người đã có thể lên không gian, thì chuyện gì lại không có thể xảy ra được.

- Vâng.

- Vì vậy, có một điều mà bác lo nhất là làm thế nào cho đời sống của Hàn Ni không bị xáo trộn.

Vân Lâu chau mày nhìn bà Dương. Có chuyện gì thế? Sự sống còn của Hàn Ni có liên hệ tới chàng nữa sao?

- Hàn Ni không có quyền vui quá, vận động nhiều quá hay bị kích thích quá. Tất cả những cảm xúc mạnh đều có thể mang nó đi, cháu hiểu không? Cả nhà không ai dám làm gì khiến nó phải nghĩ ngợi, không dám đưa nó đi xi nê, vì cháu cũng biết là chuyện phim bao giờ cũng có những tình tiết đột biến nguy hiểm như tiểu thuyết. Bác cố hết sức giữ gìn cho đời sống của nó không bị đe dọa.

Vân Lâu lắng tai nghe. bà Dương ngưng một lúc rồi lên tiếng:

- Vì vậy, hai bác rất cần sự giúp đỡ của cháu.

- Cháu có thể giúp bác bằng cách nào?

Bà Dương ngập ngừng có vẻ khó nói:

- Bác chỉ muốn làm sao đừng để Hàn Ni phải gặp nhiều xúc động tình cảm.

- À!

Vân Lâu có vẻ hiểu được phần nào ý nghĩa câu nói của bà Dương.

- Nói khác đi, là bác mong rằng cháu đừng gằn gủi nó nhiều.

Vân Lâu nhìn thẳng bà Dương. Đôi mắt bà chủ nhà đầy vẻ tiếc nuối và ngượng ngập, chàng nói:

- Bác có nghĩ là điều bác lo lắng quá xa vời không? Cháu và Hàn Ni mới biết nhau có một hôm thôi.

Nụ cười ngượng ngập trên môi bà Dương:

- Trời chưa mưa phải chuẩn bị trước. Chẳng qua bác muốn đề phòng sự rủi ro thôi.

Vân Lâu suy nghĩ một lúc:

- Nhưng cái đề phòng của bác liệu có đúng không? Hàn Ni thiếu thốn tình bạn, Hàn Ni cô độc. Cháu nghĩ chuyện bạn bè đối với Hàn Ni có lợi nhiều hơn là có hại.

Bà Dương chậm rãi:

- Tình bạn thì được, nhưng không thể để tình yêu xảy đến. Lâu có thấy là từ tình bạn đến tình yêu khoảng cách ngắn lắm không?

Vân Lâu cảm thấy bút rút. Trời không một cơn gió thổi, nóng thật.

- Tại sao bác lại cho rằng tình yêu có hại cho Hàn Ni?

- Vì có tình yêu nào không phong ba bão táp, không có đau khổ. Vả lại, Hàn Ni không thể có chồng, có con được.

Vân Lâu đứng dậy, đi một vòng trong phòng, tựa người bên khung cửa sổ. Bầu trời mùa hạ đầy trăng sao. Những hạt sương trên cỏ óng ánh chàng nhớ đến tiếng hát của Hàn Ni.

”Em cùng chàng tựa bên song cửa,

Nhìn xương rơi, pấp lánh sao sa.

Thoảng đâu có tiếng chim khuya,

Tiếng chim như kẻ cho nghe nỗi chàng.”

Hình như có tiếng thở dài trong tim, quay người lại nhìn bà Dương, Vân Lâu nói:

- Bác cứ yên tâm, cháu sẽ không bao giờ để Hàn Ni phải khổ.

Bà Dương nhìn Vân Lâu, khuôn mặt trẻ tuổi đầy cương nghị khiến bà an lòng:

- Lâu, cháu nên hiểu cho bác, nếu Hàn Ni bình thường như bao nhiêu thiếu nữ khác, thì không bao giờ...

- Thưa bác, cháu hiểu. Vân Lâu đáp nhanh, chàng không muốn nghe bà Dương nói thêm. Cháu sẽ cố gắng không làm phiền hai bác hay gây phiền nhiễu cho Hàn Ni.

Bà Dương thở phào đứng dậy:

- Bây giờ cũng khuya quá rồi, thôi bác về để cháu nghỉ. Ngủ ngon giấc nhé!

- Vâng, cảm ơn bác.

Đưa mắt nhìn theo dáng bà Dương, Vân Lâu cài cửa lại rồi tựa lưng vào cửa đứng yên. Hàn Ni vẫn còn khờ khạo lắm, chưa biết gì cả! Thật à? Chàng nhớ lại đêm qua, khi ngồi nói chuyện với Hàn Ni Chàng đã hiểu! Tội thật, một cuộc đời đau khổ. Bước đến giường, chàng nằm xuống mắt nhìn lên trần nhà. Cũng như đêm qua, cơn buồn ngủ mù tăm sao chưa đến? Những lời nói của bà Dương cứ lẫn quẩn trong đầu. Đột nhiên, bây giờ Vân Lâu mới khám phá ra, quả thật chàng đã có cảm tình dành cho Hàn Ni. Bóng dáng người con gái hiện rõ trong đầu, người con gái mới quen có một ngày. Sao cuộc đời có những khốn khổ như thế, tội nghiệp!

Bắt đầu ngày mai, ta phải cố lạnh nhạt với Hàn Ni, bác Dương tinh đời thật.

Vân Lâu tắt đèn, sửa soạn đi ngủ. Khuôn mặt Hàn Ni lại hiện ra, ngấp đầu cả khoảng tối trước mặt, một khuôn mặt đẹp và dễ thương, dễ thương hơn cả lúc bà Dương chưa đến.